

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง 2) พัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ และ 3) เปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ทั้งนักเรียนโปรแกรมปกติ จำนวน 53 คน และนักเรียนหลักสูตร Mini English Program จำนวน 7 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน และกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงและเรียงคะแนนจากมากไปน้อยและเลือกนักเรียนที่มีคะแนนจากแบบทดสอบ 30 ลำดับสุดท้ายเป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งสิ้น 30 คน

ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ดังนี้ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพบว่านักเรียนร้อยละ 59.68 มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาเป็นรายเสียงพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีเป็นปัญหาในการออกเสียงกลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ได้แก่เสียง [-θ], [-ð] และ [-z] คิดเป็นร้อยละ 100.00, 100.00 และ 96.67 รองลงมาคือกลุ่มเสียงข้างลิ้น (Lateral) ได้แก่เสียง [-l] คิดเป็นร้อยละ 93.33 และกลุ่มเสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) ได้แก่เสียง [-r] คิดเป็นร้อยละ 86.67 ตามลำดับ

2. จากการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ผลการพัฒนาพบว่านักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำได้ถูกต้อง หลังจากการใช้ชุดการเรียนรู้ โดย คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหลังใช้ชุดการเรียนรู้เท่ากับ 44.77 เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มเสียงพบว่านักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำได้ถูกต้อง ในแต่ละกลุ่มเสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ กลุ่มเสียงเสียดแทรก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.37 กลุ่มเสียงกระดกลิ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.80 และกลุ่มเสียงข้างลิ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.60

3. จากการเปรียบเทียบคะแนน โดยรวม ก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียน ($\bar{X} = 44.77$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 1.67$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลการศึกษา การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ มีประเด็นสำคัญนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. จากการใช้แบบทดสอบพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำมากที่สุด ใน 3 กลุ่มเสียง ได้แก่ กลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ได้แก่เสียง [-θ], [-ð] และ [-z] คิดเป็นร้อยละ 100.00, 100.00 และ 96.67 กลุ่มเสียงข้างลิ้น (Lateral) ได้แก่เสียง [-l] คิดเป็นร้อยละ 93.33 และกลุ่มเสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) ได้แก่เสียง [-r] คิดเป็นร้อยละ 86.67 กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่านักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำที่ไม่มีในภาษาไทย ในที่นี้คือกลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ได้แก่เสียง [-θ], [-ð] และ [-z] เนื่องจากการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำดังกล่าวนี้เสียงที่ออกจะต้องเป็นเสียงที่เกิดจากปลายลิ้นกับฟัน โดยปลายลิ้นจะสัมผัสอยู่ระหว่างไรฟันบนและล่าง ซึ่งคนไทยส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงในลักษณะเช่นนี้ หรือแม้กระทั่งการออกเสียง [-z] ที่จะต้องทำให้เป็นเสียงก้องนั้นเป็นการยากในการออกเสียงในลักษณะนี้สำหรับคนไทยเช่นกัน ซึ่งกรองแก้ว ไชยปะ (2548, 46-47) ได้กล่าวถึงปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวท้ายพยางค์ว่าเสียงพยัญชนะท้ายของภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาด้านการฟังและการออกเสียงสำหรับคนไทย คือ (1) เสียงกัก [b, d, g] (2) เสียงเสียดแทรก [f, v, θ, ð, z, ʒ, ʒ] (3) เสียงกึ่งเสียดแทรก [tʃ, dʒ] และ (4) เสียงข้างลิ้น [l] ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภูเบศ ไชยชัยภูมิ (2550 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะ

การออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก่งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า เสียงพยัญชนะท้ายคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียงคือ 1) กลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรก 2) กลุ่มเสียงเสียดเสียดแทรกและกลุ่มเสียงหยุดหรือกักคิร้อยละของนักเรียนที่มีปัญหาคือ 71.28, 61.97 และ 51.78 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของประกอบ ผลงาม (2549 : บทความ) ที่ได้ทำการศึกษา สัมเคราะห์งานวิจัยด้านการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในเขตจังหวัดเลยและขอนแก่น ผลจากการสัมเคราะห์งานวิจัย พบว่า 1) ในกลุ่มเสียงหยุดหรือเสียงกัก นักศึกษาไม่สามารถจำแนกเสียงที่มีลมพ่น (Stops with aspiration) และไม่มีลมพ่น (Inspirited stops) ได้ 2) นักศึกษาไม่คายเสียงพยัญชนะท้ายทุกตัว 3) นักศึกษาออกเสียงโฆมะในกลุ่มเสียงหยุดที่เพดานแข็งไม่ได้ 4) นักศึกษาออกเสียงโฆมะและอโฆมะในกลุ่มเสียงเสียดแทรกและกึ่งเสียดแทรกทุกตัวไม่ได้ 5) นักศึกษาจำแนกและออกเสียงข้างลิ้นและเสียงกระดกลิ้นในทุกตำแหน่งไม่ได้ จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า คนไทยรวมถึงนักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษในกลุ่มเสียงดังกล่าวข้างต้น

2. จากการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำได้ถูกต้องหลังจากการใช้ชุดการเรียนรู้ โดยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหลังใช้ชุดการเรียนรู้เท่ากับ 44.77 และจากการเปรียบเทียบคะแนนโดยรวมก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียน ($\bar{X} = 44.77$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 1.67$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่าเมื่อนักเรียนได้ เรียนโดยใช้ชุดการเรียนรู้แล้ว นักเรียนมีความเข้าใจหลักในการออกเสียงมากยิ่งขึ้น รวมถึงการได้ฝึกฝนการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำหน่วยเสียงต่างๆ นักเรียนจึงออกเสียงพยัญชนะท้ายคำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภูเบศ ไชยชัยภูมิ (2550 : บทความ) ที่ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก่งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า หลังจากการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ โดยใช้กระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแล้ว พบว่า นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษกลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรกได้ถูกต้องร้อยละ 89.33 เสียงเสียดแทรก ร้อยละ 88.00 และกลุ่มเสียงหยุดหรือกัก ร้อยละ 85.00 และผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และชายิกา

ปรีพูล (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างชุดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่าชุดการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 82.45/80.52 มีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.62 และคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำข้อสอบหลังการเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมหวังแสงสุนานนท์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างใช้ชุดการสอนและการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการสอนที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่าระดับมาตรฐานที่ 83.31/83.12 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดการสอนสูงกว่าการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสมใจ ธีระนันท์ (2544 : บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.40/95.65 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ และคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังการเรียนด้วยแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าการใช้ชุดการเรียนรู้ออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดในส่วนที่เพิ่มเติมหรือเสริมจากหนังสือเรียน อีกทั้งยังช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษผู้สอนควรเข้าใจกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและการทำกิจกรรม มีความกล้าแสดงออกในการพูด และผู้สอนควรใช้คำศัพท์เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงในบริบทของการสื่อสาร นอกจากนี้ผู้สอนควรเอาใจใส่ในการออกเสียงของนักเรียนให้ถูกต้องอยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้นักเรียนออกเสียงตามความเคยชินและความสะดวกของตนเอง แต่ควรฝึกให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้องจนเป็นนิสัย
2. การสร้างชุดการเรียนรู้ออกเสียงควรมีความร่วมมือกันระหว่างผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา หลักสูตรการสอน หรือการผลิตสื่อ เพื่อสร้างชุดการเรียนรู้ออกเสียงที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ในขั้นตอนของการสร้างชุดการเรียนรู้ออกเสียงผู้สอนจะต้องมีการศึกษาค้นคว้าทั้งในด้านความรู้และในด้านการจัดกิจกรรมที่

หลากหลาย เพื่อให้ชุดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด และยังเป็นการดึงความสนใจของผู้เรียนในการศึกษาชุดการเรียนรู้นั้นๆ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในด้านอื่นๆ
2. ควรมีการศึกษาถึงผลการใช้ชุดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ
3. ควรมีการศึกษารูปแบบการพัฒนาชุดการเรียนรู้ในรูปแบบอื่นๆนอกเหนือจากการผลิตชุดการเรียนรู้ในรูปแบบรูปเล่ม